

پرسش و استیضاح

نوشتهء جان لوکاره John Le Carré، نویسنده انگلیسی

خواهش می‌کنم اندکی به پاسخ به این پرسش بیندیشید. وقتی شما صد غیرنظامی بیگناه و یک تروریست را می‌کشید، آیا در جنگ با تروریسم برنده شده اید یا بازنده؟ ممکن است به من فوراً جواب دهید: «آ...» اما این تروریست ممکن بود بتواند صد نفر، دویست نفر، هزار نفر و حتی بیشتر را بکشد! حالا پرسش دیگری پیش می‌آید: اگر با کشتن صد بیگناه باعث شوید که ۵ تروریست جدید قد علم کنند و برای آنها پایگاهی مردمی به وجود می‌آورد که سوگند می‌خورند به کمک و پشتیبانی آنها خواهند شتافت، آیا در این حال، برای نسل‌های آینده کشورتان امتیازی را تضمین کرده اید یا اینکه به دست خودتان دشمنی را که شایسته اش هستید به وجود آورده اید؟

۱۲ ژوئیه، رئیس ستاد ارتش اسرائیل شمه ای از باریک بینی اندیشهء نظامی کشورش را از سر لطف برای ما بیان کرد. وی گفت: عملیات نظامی پیش بینی شده در لبنان «قرار بود این کشور را ۲۰ سال به عقب ببرد». خب، من بیست سال پیش آنجا بودم. چندان تعریفی هم نداشت. اصلاً خوب نبود. ژنرال پس از اظهاراتش به وعدهء خود وفا کرد. من این سطور را زمانی می‌نویسم که ۲۸ روز از تاریخی که حزب الله دو سرباز اسرائیلی را ربود می‌گذرد، این اقدام نظامی بسیار رایجی ست که اسرائیلی‌ها هم آن را برای خود ممنوع نمی‌دانند.

طی این ۲۸ روز ۹۳۲ لبنانی کشته شده و بیش از ۳۰۰۰ نفر زخمی شده اند و ۹۱۳ هزار نفر آواره گشته اند. شمار قربانیان اسرائیلی به ۸۴ کشته و ۸۶۷ زخمی می‌رسد. در جریان نخستین هفتهء جنگ، حزب الله روزانه حدود ۹۰ موشک به سمت اسرائیل پرتاب می‌کرد. یک ماه بعد، به رغم ۸۷۰۰ بار بمباران هوایی (که با کمترین مقاومتی رو به رو نبوده)، و فلج کردن فرودگاه بین‌المللی بیروت و ویران کردن مراکز تولید برق و پمپ بنزین و ناوتیپ‌های ماهیگیری، تخریب ۱۴۷ پل و ۷۲ بزرگراه محوری، حزب الله میزان متوسط شلیک موشک‌هایش را روزانه به ۱۶۹ رسانده، و دو سرباز اسرائیلی هم که ربوده شدنشان دلیل همهء این تنش‌ها اعلام شده بود هنوز به خانه‌شان برنگشته اند.

آری، اسرائیل، همانطور که به ما هشدار داده بود، همان کاری را در لبنان کرد که بیست سال پیش در آنجا انجام داده بود: زیربنای این کشور را داغان کرده و یک دموکراسی شکننده، چند فرهنگی و نسبتاً مقاوم را که می‌کوشید اختلافات طائفی درون کشور را آشتی دهد و روابط حسن همجواری با همسایگانش برقرار کند، با اعمال مجازات دستجمعی زیر ضربه گرفته است.

هنوز یک ماه هم نیست که ایالات متحده اعلام می کرد که لبنان می تواند سرمشق آینده دیگر کشورهای خاور میانه باشد و با خوش بینی شاید افراطی در سطح بین المللی تصور می شد که حزب الله به تدریج پیوندش را با سوریه و ایران خواهد گسست و به صورت یک نیروی سیاسی و نه دیگر صرفاً نظامی درخواهد آمد. و امروز نگاه کنید که تمام شبه جزیره عربی برای این نیروی نظامی جشن می گیرد، آوازهء تفوق نظامی که اسرائیل از آن بهره مند بود درهم شکسته شده است و سیمای نیروی بازدارنده ای که اسرائیل آنقدر بدان دلبسته بود دیگر کسی را باز نمی دارد. و لبنانی ها آخرین قربانیان فاجعه ای فراگیر هستند که ساختهء دست زلوت های *zélotes** گمراه است، فاجعه ای که به نظر نمی رسد هیچ مفری داشته باشد.

لوموند ۷ سپتامبر ۲۰۰۶ (ترجمه برای اندیشه و پیکار)

* زلوت، میهن پرست یهودی نخستین قرن میلادی که برای دفاع از قانون و استقلال به خشونت دست زد. م.